

*In memoriam***LJERKA PEJČIĆ**
(1908-2001)

Rođena u imućnoj porodici Marije i dr Lavoslava-Slavka Pejčića, upravnika bolnice u Bijeljini, Ljerka Pejčić je osnovnu školu završila u rodnom gradu a onda, da bi je osamostalili i socijalizovali a izbegli razmažen život u izobilju, roditelji svoju jedinicu šalju u konvikt u Zagrebu, gde završava gimnaziju. Od malih nogu je svirala klavir i pošto je položila prijemni ispit na Akademie für Musik und darstellende Kunst u Beču, vredno studira od 1932. do 1936. godine, kad diplomira na odseku za solo pevanje. Posle studija u Beču odlazi na usavršavanje tehnike glasa u Rim (godinu dana), a zatim u Milano na Konzervatorijum Verdi – još godinu dana.

Na Akademiju za pozorišnu umetnost u Beogradu dolazi, kao redak stručnjak u tom domenu, 1952. godine, a penzionisana je kao redovni profesor Fakulteta dramskih umetnosti.

Potpuno posvećena radu sa studentima, prof. Ljerka Pejčić je ustanovila plan i program predmeta Tehnika glasa na grupi za Glumu.

Minijaturne građe ali ogromne energije i entuzijazma, uživala je poštovanje kolega i zahvalnost studenata zbog visoke stručnosti i spremnosti na predan rad kome je bila posvećena. Uvek spremna za saradnju, bila je pouzdan oslonac nastave u oblasti za koju u nas nije bilo obučenih stručnjaka.

Učestvovala je na simpozijumu ITI – ja u Briselu sa programom svog predmeta, a domete njenih studenata Fakulteta dramskih umetnosti predstavljao je na simpozijumu ITI-ja u Veneciji i Štokholmu, te na gostovanjima u SAD-u. Kad je u svoje vreme gostovala na našem fakultetu čuveni svetski stručnjak Cicely Berry, reditelj za glas RSC (Royal Shakespeare Company), dugogodišnji saradnik Pitera Bruka, pokazalo se da vežbe prof. Ljerke Pejčić slede pouzdan put za siguran i bogat razvoj tog važnog elementa glumačkog obrazovanja.

Posedujući bogato pedagoško iskustvo, bila je dragocen saradnik na pripremi ispitnih i diplomskih radova studenata glume. Njen doprinos njihovom uspehu nije bio ni mali ni zanemarljiv.

Vrlo rano je van nastave nalazila mogućnosti i volje da studente koji su imali dobar sluh i sposobnosti za pevanje obučava za pevačke partije sa zavidnim uspehom.

I kad je otišla u penziju, pratila je rad svojih bivših studenata uvek spremna da im pomogne kad to zatraže. Pratila je i razvoj Fakulteta i osećala se ponosnom što je bila član naše fakultetske zajednice.

Dodela zlatne povelje povodom 50. godišnjice Fakulteta donela joj je ogromnu radost zbog spoznaje da je njen rad ostavio traga.

Umrla je 1. maja 2001. godine i kremirana na Novom groblju u Beogradu.

Ognjenka Milićević